

at faa Beløbet afbetalt i Løbet af 2, højst 3 Aar. Men at dette i alt Fald er et principielt Synspunkt, som vedrører selve Forslagene, og som ikke i og for sig kommer ind under de skattetekniske eller andre organisatoriske Forandringer, der kunde være Tale om, det vil den højtærede Finansminister sikkert indrømme. Det er et afgørende Vilkaar for det økonomiske Livs Udvikling, at Virksomhederne bliver lamslagt saa lidt som muligt.

Hvad nu de enkelte Lovforslag angaar, vil jeg om det ene, det, der angaar den ekstraordinære Skat paa Indtægt, sige, at det har jeg ikke noget videre at indvende imod. Jeg ser Berettigelsen til at tage en saa klækkelig Afgift af disse ekstraordinære Indtægter deri, at disse Indtægter er af ekstraordinær Karakter, at de er skabte ikke ved en naturlig Virksomhedstilstand i et Samfund, men mere af, hvad Englænderne vil kalde et job end ved et employment; de er noget mere tilfældigt forbigaaende, som Situationen har skabt, og som det derfor ogsaa er rimeligt at kræve en Afgift af til det Samfund, som ellers har lidt under Situationen. Men jeg er ikke saa sikker paa, at Loven ikke vil blive en Skuffelse og ikke indbringe det, som den højtærede Finansminister venter, og det af Grunde, som fra forskellig Side allerede er blevet nævnt. For det første er Udgangen af 1914 et af tekniske Grunde uheldigt Tidspunkt at bygge paa. Forholdet er vistnok det, at i de første Maaneder af Krigen, August, September og Oktober, blev der ikke tjent saa overmaade meget ekstra. Dels var der mange, som tabte, dels skabte Forretningernes hele Omlægning, de nye Omraader, der skulde findes, ekstraordinære Forretningsudgifter. Det er navnlig Maanederne November og December og saa nu Januar, Februar og Marts, der har bragt eller formodentlig vil bringe de store Indtægter. Naar man vil sigte netop paa Krigssituationen, er det derfor i og for sig urigtigt at lægge Grænsen saaledes, at de to Maaneder bliver ramt, hvor Ekstra-indtægterne i væsentlig Grad opvejes af de 3 foregaaende Maaneders Vanskeligheder, medens de Maaneder, der nu kommer, og hvor rimeligvis de store Indtægter vil falde, bliver holdt udenfor Beregningen. Den højtærede Finansminister har jo erklæret sig villig til at forsøge paa at finde en Ordning af dette vanskelige Forhold. Jeg vil give ham fuldstændig Medhold i, at det vilde stride ganske mod Lovforslagets Tankegang og ogsaa af de Grunde, han anførte, være ganske uhen-

sigtsmæssigt at give Loven Varighed for 2 Aar. Men kunde man finde en anden Opgørelsestermin end den 31. December 1914, vilde jeg anse det for heldigt, idet jeg er bange for, at den overordentlige Indtægtsskat ellers vil berede en meget stor Skuffelse.

Hvad Forslaget om Ændringer i Arveafgiftsloven angaar, understregede den højtærede Minister, at det maatte blive en varig Lov, selv om den skulde til Revision i 1916, og det er ogsaa ganske utvivlsomt, at naar man nu lægger større Afgifter paa Arv, vil man ikke let i Fremtiden komme bort fra dem igen. Men naar dette indrømmes, synes jeg ogsaa, man maa aabne Udvej for en principielle Betragtning. Netop fordi man faktisk binder sig for en længere Aarrække, end de bestaaende Love angiver, maa man have Lov til netop i dette Øjeblik at gøre Modstand mod at skulle jages til at vedtage denne Lov af Hensyn til den foreliggende Situation. Jeg synes, man kunde holde en Udvej aaben til at drøfte, om overhovedet hele denne Arvebeskatning er saa hensigtsmæssig, som man kunde ønske det, og jeg vil ikke tilbageholde mit Syn paa dette. Jeg synes, Arveskatten under Gruppe A er, om jeg saa maa sige, noget umoralsk, og jeg vilde hellere have den nedsat end forøget. Jeg synes, at det for Udviklingen af det private Initiativ er en overordentlig betænkelig Sag saaledes at skille Forældres og Børns Interesser ud fra hinanden. F. Eks. kan, naar Arven væsentlig repræsenteres af Kapital i en Forretning eller en Virksomhed o.s.v., denne Virksomhed blive stillet paa svagere Fødder, naar den gaar over til Sønnen, fordi han maa trække saa og saa megen Kapital ud af den for at kunne erlægge sin Arveafgift. Det er dog for hele vor Betragtning Kontinuiteten i Udviklingen, fra Forældre til Børn, det kommer an paa, og jeg synes, at en større Beskatning af Arv mellem Fader og Børn er urimelig. Derimod kunde jeg tænke mig, at Arveafgifterne under Gruppe C og D blev klækkeligt forhøjet trods det Eksempel, den højtærede Finansminister kom med om Majoratet. Selve Majoratsbesiddelsen er ikke noget, der har min Sympati, den, mener jeg, burde afskaffes, og naar Manden arver 5 Mill. Kr. fra fremmede, saaledes at det ikke kommer ind under Forældrearv, ser jeg ingen Grund til at beklage, at han skal af med denne 3/4 Mill. i Arveafgift, ja, jeg synes endda, han kunde komme af med adskilligt mere. (Finans-